

'MADAMA BUTTERFLY'

Koele esthetiek bij de Reisopera

Het decor is sober. FOTO MARCO BORGGREVE

De Nederlandse Reisopera wist zelfs koning Willem-Alexander te verleiden tot een bezoek tijdens de viering van het 60-jarig bestaan. In een uitverkocht Wilminktheater genoot het publiek van Puccini's *Madama Butterfly*. Tegen het eind greep Enschede massaal naar de handtasjes, op zoek naar een zakdoek.

Het is ook niet niks. De geisha Cio-Cio-San, alias Butterfly, pleegt uiteindelijk zelfmoord als haar Amerikaanse echtgenoot, op wie ze jaren heeft gewacht, hun zoontje komt ophalen. Toch wordt de opera niet als een tranentrekker gebracht, integendeel. Uit de personenregie van Laurence Dale spreekt eerder een koele esthetiek. Die maakt het finale effect en de ontredde misschien wel des te groter.

Annemarie Kremer zet Butterfly overtuigend neer als een zelfbewuste, levenslustige vrouw, niet als een kniezend musje. Zingen doet deze sopraan even

prachtig als acteren, al zou haar stem in de laagte meer kracht kunnen gebruiken. De donkere alt van Qiu Lin Zhang in de rol van Suzuki zorgt voor een mooi contrast. Voor de rol van Pinkerton kwam Sergio Escobar invallen en hij nam een nogal schreeuwerige toon mee.

De Reisopera zit krap bij kas, maar decorontwerper Gary MacCann heeft van de nood een deugd gemaakt. De eenvoud zegeviert. Dirigent Timothy Henti moet wel proberen Puccini's opera niet te veel voort te laten kabbelen.

Thiemo Wind